

'Kontaktfuldhed'. Vulgær-psykologisk svindelbegreb

I dag er det muligt i forskellige private regi at tage kurser i psykologi. Hensigten med kurserne er mestendels at 'uddanne' psykoterapeuter, så kurserne består overvejende i en undervisning i personlighedspsykologi; men det er en personligheds-psykologi, der ikke er identisk med den psykologi, der undervises i på universiteterne. På trods af det prøver kurserne at give udseende af, at der undervises i en officiel anerkendt psykologi, og at de psykologer og psykoterapeuter der kommer ud af det, er fagfolk.

Et bestemt ord/begreb kan man næsten ikke undgå at støde på, når man kommer i berøring med en vulgær-psykolog, nemlig ordet/begrebet 'kontaktfuldhed'. Jeg ved ikke hvem der har fundet på det, og heller ikke hvornår det skete; men det er et særdeles vigtigt begreb for vulgær-psykologer. Begrebet har dog karakter af et svindelnummer, som fremfor at bringe klarhed tværtimod skjuler meget vigtige medmenneskelige relationer, og dermed er begrebet et væsentligt argument for netop at kalde psykologer med baggrund i disse private psykologi-kurser for vulgær-psykologer.

Det første der falder i øjnene, når man ser ordet, er den sproglige pudsighed – karakteren af knopskydning på ordet kontakt.

Kontakt → kontaktfuld → ~~kontaktfuldhed~~

Grammatisk er konstruktionen da korrekt dansk; men ordet står hverken i mit Psykologisk Leksikon fra 1974 (derfor over-stregningen) eller i andre af mine leksika, og det virker umiddelbart så fortænkt, så det er svært at lade være med at forestille sig, at konstruktionen i sig selv er en medvirkende årsag til, at vulgær-psykologer er så benovede over og glade for ordet.

Det er let at lave lignende ordkonstruktioner – nedenfor 3 stk – men den sidste knopskydning er sjældent dagligtale, og kun få findes i de gængse opslagsbøger:

Ansvar → *ansvarsfuld* → *ansvarsfuldhed*

Respekt → *respektfuld* → *respektfuldhed*

Liv → *livfuld* → *livfuldhed*

De ord der ikke findes på 'sproget.dk' er overstregede (det gælder så også kontaktfuldhed). Mere om opslag i næste afsnit.

Jeg mener det er Ovid, der tillægges sentensen:

'For at blive elsket, skal man være elskelig'.

Det lyder umiddelbart som et intetsigende udsagn – som en tautologi – men udsagnet har en funktion, idet 'pilen bliver vendt'.

Vi har tendens til at starte med de andre – fokusere på pilene fra andre mod os selv (elsk mig!); men vi bør/skal starte med de pile, der går fra os selv mod andre (er det berettiget at forvente, at han/hun elsker mig – er jeg elskelig?).

Sentensen illustrerer så, at man kan øve sig på det rent sprogligt:

For at blive accepteret, skal man være acceptabel.

For at blive respekteret, skal man være respektabel.

For at blive stolet på, skal man være troværdig.

For at opnå andres tillid, skal man være tillidsvækkende.

Mht respekt kan man jævnligt høre formuleringen: 'Respekt er noget man skal gøre sig fortjent til' – altså samme tema: 'At gøre sig fortjent til respekt er det samme som at være respektabel'.

Yderligere illustrerer sentensen implicit, at det netop er odiøst, at forvente eller kræve/påbyde at pilene mod os er til stede, uden vi gør en indsats for at pilene fra os er det.

Påbudet til andre 'elsk mig', er uelskeligt.

Påbudet til andre 'acceptér mig', er uacceptabelt.

Påbudet til andre 'respektér mig', er urespektabelt.

Påbudet til andre 'stol på mig', er utroværdigt.

Påbudet til andre 'hav tillid til mig', er mistillidsvækkende.

Hvor tit oplever man ikke nogen sige 'stol på mig'? *Underligt nok sker det ganske hyppigt på film.* Dét påbud er et argument for netop ikke at stole på den pågældende, for det er ved at være troværdig, at man opnår at andre stoler på én; man opnår det ikke ved at anmode dem om at gøre det.

I valgkampe kan man opleve politikere sige: 'Derfor hav tillid til mig og mit parti'. Men nej, tillid er ikke noget man appellerer om, at andre skal nære til én, det er noget der opstår af sig selv, når man er tillidsvækkende.

Og endelig kan man udlede af sentensen, at man skal gøre en indsats for, at pilene fra én selv er til stede, og at det netop er en katastrofe uden videre at hævde, at de er det: for 1) det skal man overlade til ens omgangskreds om at afgøre, og 2) at hævde det, er et argument for – forårsager – at det netop ikke er tilfældet.

At hævde at være elskelig, er uelskeligt.

At hævde at være acceptabel, er uacceptabelt.

At hævde at være respektabel, er urespektabelt.

At hævde at være troværdig, er utroværdigt.

At hævde at være tillidsvækkende, er mistillidsvækkende.

Det er vistnok Storm P der har sagt: 'Kontakt er ligesom et reb – selv om man klipper en ende af, er der stadig 2 ender'. Igen samme tema: i et kontaktforhold kan man ikke klippe enden 'at være troværdig' af, og alligevel forvente/kræve at andre stoler på én.

En forudsætning for at være i besiddelse af kontaktfuldhed må være, at man er troværdig og tillidsvækkende. For at begrebet skal give mening, må det nødvendigvis være sådan, at er man utroværdig og mistillidsvækkende, er man pr. definition ikke i besiddelse af kontaktfuldhed, for utroværdighed og mistillid forhindrer en kontakt, man kan bruge til noget fornuftigt.

Når en vulgær-psykolog derfor hævder om sig selv at være i besiddelse af kontaktfuldhed – hævder at have lært at være kontaktfuld – giver han implicit udtryk for, at han selv mener at han er troværdig og tillidsvækkende; men det er præcis dét, opfindelsen og anvendelsen af begrebet forhindrer vulgær-psykologen i at gøre sig klart, og dermed får begrebet karakter af et svindelnummer både i relation til mennesket/patienten og i relation til vulgær-psykologen selv, for han snyder ubevidst sig selv til at mene noget om sig selv, der ikke er tilfældet.

Når 'at være troværdig og tillidsvækkende' meget præcist fortæller, hvad det handler om, når man vil skabe nær kontakt til andre, hvorfor i alverden så opfinde og konstruere et ord der skjuler, at det er 'at være troværdig og tillidsvækkende', det handler om?

Som beskrevet ovenfor, skal man bestemt ikke – hverken direkte eller indirekte – sige om sig selv, at man er troværdig og tillidsvækkende; det skal man overlade til sin omgangskreds at afgøre, for – det kan ikke siges for tit!:

At hævde at være troværdig, er utroværdigt.

At hævde at være tillidsvækkende, er mistillidsvækkende.

Det groteske og paradoksale ved begrebet kontaktfuldhed bliver dermed, at 'at hævde at være i besiddelse af kontaktfuldhed' er utroværdigt og mistillidsvækkende og medfører derfor, 'at man netop ikke er i besiddelse af kontaktfuldhed'.

Dén vinkel er ikke gået op for vulgær-psykologerne, så opfindelsen af begrebet kontaktfuldhed får dermed den fatale virkning, at vulgær-psykologerne kun sætter spørgsmålstegn ved deres medmenneskers/patienters kontaktfuldhed – og dermed deres mangel på samme – og ikke deres egen, for den mener vulgær-psykologerne jo pr. definition er til stede, i kraft af at de er blevet undervist i kontaktfuldhed og har bestået deres psykologi-kursus.

Med opfindelsen af ordet/begrebet kontaktfuldhed og med kursusbeviset i hånden agerer vulgær-psykologerne, som om de med det begreb har fundet en patenløsning, så de ikke behøver bekymre sig om deres egen ende af kontakten. De agerer som om de har klippet den ende af 'kontakt'-rebet af; men – som Storm P gør opmærksom på – det kan man ikke: 'Der er stadig 2 ender'!

Man kan opleve vulgær-psykologer hævde, at der ikke undervises i kontakt på universiteterne. Det er totalt misforstået, for kontakt er slet ikke noget man kan undervise i direkte; det gør man indirekte ved at undervise i, hvad man skal sige og gøre for at være troværdig og tillidsvækkende, for dét er en nødvendig betingelse for at nær personlig kontakt kan opstå. Dét er det centrale, og dét undervises der med garanti i på universiteterne.

Konstruktionen/ordet/begrebet kontaktfuldhed misbruges af vulgær-psykologerne som en fiktiv/paradoksal semantisk trylle-rekvisit i et behandler/patient-forhold, for da vulgær-psykologerne mener de er i besiddelse af kontaktfuldhed, vil de altid kunne hævde, at en fejlslået behandling eller en dårlig kontakt mellem dem og deres patienter/medmennesker skyldes, at det er patienten/de andre, der ikke er i besiddelse af kontaktfuldhed.

At vulgær-psykologerne så ikke selv er i besiddelse af kontaktfuldhed – for det er man ikke, når man kalder sig selv kontaktfuld – passer pudsigt nok med deres egen forskruede definition på projektion (*Ubevidst bruger vi de samme metoder, som vi ser hos andre = projektion*), der jo som nævnt har konsekvensen, at det er svært at beskylde andre for noget, uden man selv er det, man beskylder de andre for at være. Det udsagn kan jo godt negeres: 'Det er svært at beskylde andre for ikke at være noget, uden man selv heller ikke er det, man beskylder de andre for ikke at være'.

Så når en vulgær-psykolog beskylder en anden for ikke at være i besiddelse af kontaktfuldhed, er svaret primært: 'Det er du heller ikke selv', og sekundært: 'Opfindelsen af konstruktionen/begrebet kontaktfuldhed er et svindelnummer'.

Begrebet kontaktfuldhed har funktion som en afledningsmanøvre fra de vigtige medmenneskelige relationer troværdighed og tillid og som en uangribelig fribillet, som vulgær-psykologerne bruger – læs: misbruger – til at placere sig selv på en helle og dermed klare frisag for deres afsporede medmenneskelige iagttagelsesevne, fejlbehandlinger og generelle psykologiske utilstrækkelighed.

Psykologer skelner mellem angst (diffus angst) og real-angst (frygt), og jeg ved ikke om vulgær-psykologer bruger samme skelnen. Dog har jeg én gang oplevet en vulgær-psykolog bruge ordet bange i betydningen at nære angst, hvor jeg bestemt mente det var mere korrekt at bruge bange i betydningen at nære real-angst (at nære frygt), idet der var tale om en persons frygt for fyring. Hvilket viste sig at være berettiget, for hans firma gik ned (han nåede dog at få et andet job inden).

Ikke at kunne få øje på denne real-angst (frygt for fyring), men i stedet tillægge personen at være bange i betydningen at nære (diffus) angst, er en så grotesk grad af psykologisering, så det råber til himlen. Ikke desto mindre mente vulgær-psykologen, at det var denne person der ikke var i besiddelse af kontaktfuldhed. Her synes jeg nok, det havde været på sin plads at svare vulgær-psykologen: 'Det er du heller ikke selv'.

Som skrevet nogle gange skal man ikke hævde om sig selv at være troværdig og tillidsvækkende, for det er utroværdigt og mistillidsvækkende. Det er dog ikke så slemt som at hævde at 'være fundamentalt god'; men det er alligevel så meget derhen af, så at hævde at være kontaktfuld – implicit troværdig og tillidsvækkende – også ud fra en religionsfilosofisk vurdering er vildt odiøst.

Det paradoksale træk der er ved begrebet kontaktfuldhed – at hævde at være i besiddelse af det, medfører at man ikke er i besiddelse af det – giver det nok et komisk skær, men minder også lidt om det gamle filosofiske problem kaldt løgneparadokset:

Løgneren der siger: 'Jeg lyver'.

Hvis han lyver, så er udsagnet jo sandt: så siger han sandheden, når han siger 'jeg lyver'. Hvis han siger sandheden, så er udsagnet løgn: så lyver han, når han siger 'jeg lyver'.

Læren er, at man ikke skal komme med et negeret udsagn, der refererer til sig selv. Det er dog ikke svært at lave den slags selv-refererende udsagn, og selv om de er paradokser og bider sig selv i halen – filosofisk kan de ikke siges – kan man skam sagtens lave nogen, der er gode at få forstand af. Fx: 'Den eneste patent-løsning der findes, er den, at der ikke findes patent-løsninger'.

Artiklen er fra min bog 'Metodelære for lægfolk' siderne 62 - 69.